

PROLÓGUS

A kíváncsisága mentette meg.

A karám mellett állt, apró kezét a deszkákra szorította, és figyelte a kanca hasát, amin időről időre erős remegés futott végig. A ló orrlyukai kitágultak, szeme fehérje megvillant, ahogy fájdalmasan fújtatott.

Az istállómaster bent guggolt az állásban, nem engedte be a kislányt, de végül nem zavarta el, ő pedig meghúzta magát, hogy ne vonjon magára több figyelmet a kellesénél. Szerette ezt a kancát, Ezüstöt, és aggódott érte, ráadásul sosem látott még ellést. Mindig csak ott találta reggelre az anyja mellett a kiscsikót.

Az édesanyja minden bizonnyal a fülénél fogva rángatta volna fel a szobájába, de az öccse csak néhány hete született, az asszony pedig minden percét a kisbabával töltötte. Senkinek sem tűnt fel, hogy másfél órával takarodó után kiosont, és mezítláb, egyetlen vékony hálóingben beöködött az istállóba. Az istállómaster helytelenítően összevonta a szemöldökét, de a kislány könnyögőre fogta, így végül nem zavarta fel a házba. Titkon még tetszett is neki a gyerek merészsége, bár azt nem engedte meg, hogy a ló közelébe menjen. Még csak az kellett volna, hogy megsérüljön, az úr és az úrnő sosem bocsátották volna meg neki! Ráadásul a kanca már így is elég ideges volt. Első ellés. Sok minden alakulhatott rosszul.

A kislány most már bánta, hogy nem öltözött fel jobban. A nap már jó pár órája lenyugodott, és Elara puha, fehér fénye besütött az istálló nyitott ablakán, hűvös, tavaszi szelet hozva magával. Hamarosan megkezdődik majd a vetés, és remélhetőleg elég eső esik, hogy legyen mit

learatni. Bár fiatal volt még, tudta, hogy mennyire fontos megtölteni a kamrákat a rövid, de annál forróbb nyár előtt.

Hosszú-hosszú percek teltek el, a kislány óráknak érezte, mire végre előbukkant két, magzatburokkal borított pata, aztán egy kicsi, fehér orrocska. A lány levegőt sem mert venni, amint a férfi odalépett, és két mellső lábánál fogva a következő összehúzódnál kihúzta a kiscsikót az anyaállatból. Azonnal szétbontotta a magzatburkot, majd nekiállt szalmával alaposan átdöngölni a nedves kis testet.

– Na? – fordult mosolyogva a kislány felé, ahogy Ezüst végül újra négy lábra állt, és orrával szelíden megbökdöste a csikót. – Mit gondol, kisasszony?

– Mén? – kérdezte vékony hangon, de apró természetének teljes hosszában kihúzva magát.

– Bizony – helyeselt az istállómaster. – Néhány év, és remek katonai ló lesz belőle.

– De addig játszhatok majd vele?

– Ha az édesapja megengedi. – Amikor már úgy látta, minden rendben lesz, és a csikó is ingatagon bár, de lábra állt, és szopni kezdett, kilépett a karámból, majd maga elé intette a kislányt. – Most azonban jöjjön, kisasszony, ideje visszamennie a házba, mert még megfázik.

A felhangzó hatalmas csattanás mindkettejüket megdermesztette. A férfi elkapta a kislány vállát, és maga mögé penderítette, vissza az istállóba. Odakint lábak dobbanása, fémhez csattanó fém csengése, majd egy magas hangú, fájdalmas női sikoly. A lányban benne szakadt a lélegzet, aztán a következő pillanatban az istálló ajtaja felé vetette magát.

– Anya! – akarta kiáltani, de az istállómaster elkapta a derekát, visszarántotta, és betapasztotta a száját a kezével.

– Maradjon csendben, kisasszony – suttogta a fülébe, miközben a hóna alá kapta a gyermeket, és az egyik legutolsó karámig hátrált vele.

– Mi történik? – kérdezte elcsukló hangon, amikor a férfi végre elvette a kezét a szája elől.

– Nem tudom, de semmi jó.

A hangzavar még nagyobbra nőtt, lovak patái dübörögtek a kockaköveken, a női sikolyok közé férfiak kiáltásai meg az egymásba harapó pengék jellegzetes, pendülő hangja vegyült.

Az istállómeister elfújta az összes lámpást, és rájuk borult a sötétség. A kislány halkán sírni kezdett.

– Kisasszony – fogta meg a vállát határozottan a férfi, és lehajolt hozzá – , most bátornak kell lennie, ért engem?

Nem, a lány semmit sem értett, de túlságosan megijedt, így hát csak bólintott. A férfi kinyitotta az egyik karám ajtaját. Az állásban az egyik új kanca toporgott idegesen. Alig két napja vették egy vásáron, és még senkinek sem volt ideje foglalkozni azzal, hogy betörjék. Sosem viselt még nyerget a hátán, és most sem volt rá idő. A férfi halkán suttogott a lónak, amíg kivezette, aztán a lány hóna alá nyúlt, és fellendítette az állat hátára, ami már ettől zavartan fújtatni kezdett, és patájával a földet rugdalta.

– Kisasszony – szólt a férfi a rémült gyerekekhez, de az annyira pánikba esett, hogy a lónál is szaporábban kapkodta a levegőt. – Sharalyn, figyelj rám! – A kislány hatalmasra tágult, szürke szeme a férfi arcára rebhent. – Nagyon erősen kell kapaszkodnod, értesz engem? – A lány kezébe nyomta az egyszerű kenderkötelet, amit gyorsan a kanca nyaka köré kötött. – Bármilyen is történik, nem nézhetsz vissza, és nem eshetsz le a lóró!

– De anya és apa...

– Velük most ne foglalkozz! – Valami oldalról erősen az istálló falának vágódott, erre pedig még a férfi is összerezzen. A nyugtalan állatot az istálló hátsó ajtajához vezette, ahol a karámhoz szokták kihajtani a lovakat. – Az erdő felé fogsz menni, bízd magad a lóra, ő tudni fogja, merre kell menekülni.

– Félek – nyiffantotta a kislány, de már nem maradt több idejük. Az istálló nagy, széles kapuja recsenve szilánkokat köpött, és egy öblös hang felkiáltott:

– Belülről zárták be! Vannak bent!

– Sharalyn, egyet jegyezz meg – suttogta sürgetően az istállómes-
ter –, soha többé nem jöhetsz vissza ide!

– De én...

A hatalmas ajtó irgalmatlan döndüléssel beszakadt. A férfi elengedte a kötőféket, a ló megugrott, ő pedig rácsapott a farára.

– Indulj, gyerünk!

A világ tűz, füst, sikolyok, és kétségbeesetten nyerítő lovak forga-
tagába olvadt. Sharalyn szorosan behunyta a szemét, ráfeküdt a kanca
hátára, erősen kapaszkodva a durva sörénybe, és térdével görcsösen
szorította az állat oldalát. Semmi másra nem tudott koncentrálni, csak
arra, amit az istállómeszter mondott arról, hogy bármi történjék is, nem
szabad lezuhannia.

„Soha többé nem jöhetsz vissza!”

Menekült, bár fogalma sem volt, mi elől, és egyáltalán hová, miköz-
ben az addigi élete vér- és lángtengerbe borult mögötte.

Tíz évvel később

I.

Ez hamis. – A férfi nagy lendülettel az asztalra csapta az érmét, és felszegett fejjel körbenézett, hogy megbizonyosodjon róla: a kijelentését mindenki hallotta.

A lány csak állt vele szemben, és felvonta a szemöldökét.

– Nem, nem az. – Egyelőre még nyugodtan csengett a hangja, de a szeme sarkából felmérte a kocsmát. Volt nála kés és pisztoly is, de nem szerette volna, ha használnia kell őket. Zárt térben fegyvert rántani sosem túl jó ötlet. – Fizesd ki a pénzem, és felejtjük el egymást!

– Még mit nem! – háborodott fel a férfi, de a szeme csillanásából tisztán látszott, hogy pontosan tudja: az érme valódi. De talán ha elég nagy hangon bizonygatja, hogy Shara át akarja verni, megússza fizetés nélkül. A lány már az elején tudhatta volna, hogy a fickónak nem lesz elég pénze. – Át akarsz verni? Mocskos kis tolvaj!

Shara továbbra is megőrizte a hidegvérét, de látta, hogy egyre több fej fordul feléjük. Ez így nem lesz jó.

– Rendben. Ha nem fizetsz érte, eladom másnak. – Nyúlt, hogy eltegye, de a férfi lecsapott, és elmarta előle. A lány felegyenesedett, és fagyosan a másik szemébe nézett. – Ha hamisítvány, miért akarnád megtartani?

Most már szinte minden tekintet rájuk szegeződött, az alapzaj is suttogássá csendesedett. A férfi csak egy pillanatra ingott meg, aztán összeszedte magát.

– Hogy ne adhasd el más bolondnak.

– Miért érdekelne téged, hogy kinek adom el?

Egészen Éjféld határáig elment, hogy megszerezze azt az átkozott idézőmedált. Sosem dolgozott előleg nélkül, most azonban nagyon is szüksége volt a pénzre, így elvállalta, de már akkor sem tetszett neki a dolog. Az éjféldi tárgyakkal nem lehetett szórakozni. Több volt bennük a mágia, mint az rendes körülmények között megszokott lett volna, érezte is, hogy bizsergeti a zsebét, ahogy átkelt a *Sírkerten*. Egyszerűen nem tehetette meg, hogy hátat fordít, kísétál, és annyiban hagyja.

– Valami gond van, Jaycob? – lépett oda hozzájuk egy magas, tagbaszakadt fickó, és ferde pillantást vetett a lányra. Shara magában felsóhajtott. A legjobb talán az lett volna, ha be sem teszi a lábát a városba. Egyenesen Rimehostba kellett volna mennie, és később eladni az érmét olyasvalakinek, aki nem akadékoskodik, csak fizet.

– Ez a kis ribanc át akar verni – vágta rá azonnal Jaycob, a lány azonban nem tett megjegyzést, csak kinyújtotta a markát az éremért.

– Ha nem fizetsz, add vissza.

– Lassan a testtel, kislány – lépett közbe az önjelölt igazságosztó. Shara tudta, hogy ha férfi lenne, és egy nagy pallos lógna az oldalán, senkinek sem jutna eszébe megkérdőjelezni a szavát. – Mi van ezzel a műtyürrrel?

– Valódi. – A lány még csak meg sem emelte a hangját. – Bárki látja, aki nem teljesen vak, vagy idióta.

A férfi kinyújtotta a kezét Jaycob felé, aki dacosan a tenyerébe ejtette az apró tárgyat. A másik forgatta egy ideig az ujjai között, úgy tanulmányozta, mintha értene hozzá, aztán Sharára pillantott. Látszott, hogy forognak a kerekek a fejében.

– Mi is ez tulajdonképpen?

A lány elnyomott egy bosszankodó sóhajt.

– Éjféldi idézőmedál.

– Nem az – ragaszkodott Jaycob az igazához.

– De igen. – Shara ismét kinyújtotta a kezét. – És nincs üzlet. Kérem vissza!

– Mit tud? – A nagydarab férfi, mintha meg sem hallotta volna Shara válaszát.

– Zombikat csinál – csatlakozott a kis társasághoz a kocsmárosné. Shara már ismerte Hafsát, és nyílt titok volt, hogy a nő javasasszonyként egészíti ki a jövedelmét. Nem volt meglepő, hogy tudta, mire képes a medál. A férfi úgy ejtette el a közepén lyukas kis érmét, mintha megégette volna a kezét, Shara pedig gyorsan utánakapott, és a markába zárta.

– Egyetlen zombit – pontosított a lány. – Amelyiknek a nyakába akasztják.

– Akárhogy is – vágta csípőre a kezét Hafsa. – Ezen a helyen nem üzletelhetsz ilyesmikkel. – Alacsony, negyvenes éveit közepén járó, karakán asszony volt, és bár mindkét férfi föléje magasodott, most meghunyászkodva pislogtak rá. – Ugyanolyan jól tudod, mint én, Jaycob, hogy az az érme valódi. Mégis mire kellett volna neked? – Nem várt feleletet. – Emmát semmilyen éjföldi fekete mágia nem hozza vissza, ezt már akkor elmondtam neked, amikor előálltál az ostobaságaiddal.

A férfi megsemmisülten horgasztotta le a fejét. Shara nem érzett büntudatot. Jaycob felkereste őt, megbízta vele, hogy szerezze meg neki a medált, és megállapodtak a fizetségben. Csak aztán úgy tűnt, mégsem volt annyi pénze, mint azt az elején hangoztatta. Másfél hét – a lány csak erre tudott gondolni. Másfél hét az életéből, és most Hafsa kidobja a kocsmájából. És ha a javasasszony elkezd fekete mágiáról beszélni, nem lesz senki, aki Dorholtban hajlandó lenne pénzt adni azért az éremért.

– Hogyan szerezted ezt egyáltalán? – kérdezte a nő, de Shara csak megrázta a fejét, és zsebre vágta az érmét.

– Nem lényeges. Én most megyek. – Még egy utolsó, megvető pillantást vetett Jaycobra, aztán kísértelt a kocsmából.

Odakint mély levegőt vett, és egy pillanatra lehunyta a szemét. Lehetett volna rosszabb is. Ha a férfi nem akarta volna visszaadni a medált, és fizetni sem lett volna hajlandó, Shara kénytelen lett volna elővenni a fegyverét, az pedig tényleg nem használt volna senkinek. Fejébe húzta köpenyének csuklyáját, és eloldotta a lova kantárját. A kanca megszaglászta a kezét, aztán megbökdöste puha orrával. Shara minden komor gondolata ellenére elmosolyodott.

Már épp fellendült volna a nyeregbe, amikor ismét nyílt a kocsmajtaja, és egy fiatal férfi lépett ki rajta, fejét forgatva pillantott körül, és láthatóan megkönnyebbült, amikor meglátta a lányt. Intett felé. Egy pillanatig megfordult Shara fejében, hogy tudomást sem vesz róla, csak egyszerűen továbbáll, de az idézőmedál szinte lehúzta a zsebét. A férfi nyilván minden odabent elhangzott szót jól hallott, mégis utána jött. Ha csak halvány esélyét is látta annak, hogy megtérülhet az Éjzföld határáig tett, csöppet sem kellemes kis kirándulása, meg kellett ragadnia.

Az utóbbi időben egyre nehezkesebbé vált az átkelés a Sírkertén át Éjzföld irányába. A kihelyezett helyőrségeket megduplázták, nem mintha jutott volna rájuk elegendő katona, vagy megfelelő mágikus védelem. Persze eszébe sem jutott volna átkelni a határon. Annyi pénzt senki sem tudott volna fizetni neki. Ezt az érmét egy katona szerezte, egy zombi nyakából vágta le, amely átcsoszogott a mágikus védősávokon. Az éjzföldi halottidézők mocskos egy népség voltak, de tény, hogy a módszereik működtek. Shara megvette a medált a katonától, hogy aztán másfél-szeres áron továbbadja Jaycobnak. Legalábbis ez volt a terv.

Az idegen most odalépett hozzá, és óvatos mosollyal fejet hajtott.

– Elnézést, kisasszony, de tanúja voltam az odabent történt incidensnek.

A lány felpillantott rá a csuklya rejtekéből.

– Az a fafej jó kis műsort rendezett – felelte mogorván, mire a másik biccentett.

– Jaycob nem a visszafogottságáról híres.

– Viszont fizetni nem szeret.

– Én tudnék valakit, aki megfizetné a fáradozásait. Manapság nem ajánlatos a határ közelébe menni.

Az arckifejezése arról árulkodott, hogy tapasztalatból beszél, és ahogy a lány jobban megnézte beesett arcát, a szeme körüli fekete árkokat, és a fiatal kora ellenére hajában ülő ősz szálakat, arra gondolt, a férfi biztosan dezertőr. Nem mintha hibáztatta volna. Éjföld előbbtöbb kiszipolyozta az embert.

– Meg ne sértődjön – jegyezte meg a lány –, de mi a garancia arra, hogy nem csal be egy sikátorba, és szúr le a ruhája ujjába rejtett késsel – bólintott a férfi jobb karja felé, ahol a vászon alatt kirajzolódott egy tőr markolata –, aztán viszi el a medált és a lovamat is?

Amaz csak halványan elmosolyodott.

– Nem tennék ilyet.

– Ugye nem haragszik, ha ezt nem hiszem el magának.

– Akkor mit javasol? – Úgy tűnt, a férfi remekül szórakozik a lány aggályoskodásán, Shara azonban ezt jobb' szerette óvatosságnak nevezni, és nem igazán érdekelte, hogy egy idegen mit gondol róla.

– Egy óra múlva az Erdei Forrásban leszek – ebben a fogadóban szállt meg, de a férfinak ezt nem kellett tudnia. – Ha valóban érdekli a főnökét az érme, jöjjön oda, és mindent megbeszélünk.

A férfin látszott, hogy nem igazán tetszik neki a lány ultimátuma, de Shara nem várta meg a beleegyezését. Felszállt Láng nyergébe és egyszerűen faképnél hagyta. Kezdett elege lenni Dorholtból, az érméből, és már csak arra vágyott, hogy maga mögött hagyja a városkaput és kivágtázzon a sivatagba.

Hosszú és megterhelő útja volt Éjféldig, és ahogy a férfi is mondta, tényleg nem volt ajánlatos manapság a határ közelébe menni. Az onnan átszivárgó sötét mágia kiszipolyozta az embert, és a Sírkerten portyázó lények legjobb esetben is hetekig tartó rémálmokat okoztak. Shara hallott pletykákat arról, hogy az éjféldi király egyre erőszakosabbá és

merészebbé vált, de nem igazán tulajdonított jelentőséget a dolognak, egészen addig, amíg maga is meg nem tapasztalta a katonák kétségbeesését és félelmét a határ mentén.

Legalább Láp nyugodtnak bizonyult. Már abban az értelemben, hogy onnan egyelőre nem tervezett kitörni semmiféle ocsmányság. A mocsár jótékonyan magába nyelte a lényeit.

A Láp és Sivatag közti Senkiföldje nagyjából egy nap járásnyi széles szakaszt foglalt magában, attól függően, hol kísérelt meg rajta áthaladni az ember. A legtöbben nyilván sehol. Sharának megvoltak a módszerei. Már több tucatszor járta meg a Senkiföldjét, tudta, melyik őrzőjáratokat kell figyelni, és volt egy karperece, amelyet sok-sok éve egy mágustól vett. Ártalmatlanná tette a határ védővarázslatait. Akkor a teljes vagyónával, és még jó pár szívességgel fizetett érte, de megérte. A mágus ki tudja, milyen csontba faragta a bonyolult rúnákat, és bár lassan hat éve hordta, soha nem repedt meg, karcolódott össze, vagy piszkolódott be. Pedig épp eleget járt a mocsokban.

Láp nem volt a legimpozánsabb vidék. Állítólag a határtól ötven kilométerre már csodás és buja volt a táj, de sosem merészkedett be olyan messzire, hogy a saját szemével lássa. Amit ő látott belőle, az mocsár volt, sár, nyálkás hínár és ingovány. Na meg a lápi lidércek, és bagolydenevérek. És szúnyogok. Rengeteg undorító, vérszívó rovar.

Éjföld felé sosem kísérelt meg átmenni a határon. Az talán még a karpereccel sem sikerült volna, de nem is vágyott rá különösebben, hogy szembetalálkozzon a vidék valamely borzalmával. Épp elég volt keresztülvágni a Sírkerten, bár tény, hogy az éjföldi tárgyakra mindig nagy kereslet adódott. Ennek ellenére egy évben legfeljebb egyszer-kétszer ment arrafelé, és leginkább Láp és Sivatag között bonyolított üzleteket.

Sivatag úgy terült el Láp és Éjföld között, mint valamiféle szerencsétlen gyümölcs a prés két karja közt, és az utóbbi időben igencsak megnövekedett az őt összeroppantani készülő nyomás.

De ez legyen csak a császár problémája – gondolta Shara nem kevés cinizmussal, amint bevezette Lángot az Erdei Forrás istállójába, aztán felszaladt a szobába, amit két napja bérelt, és felkapta előre odakészített utazósákját. Felkészült rá, hogy esetleg gyorsan kell majd kereket oldania, annak függvényében, hogyan sikerül ez a kis találkozó.

A volt katona pontosan érkezett. Shara a fogadó egyik sarokasztalánál ült, hátát a falnak vetve, hogy jó rálátása nyíljon az ajtóra. A férfi lépett be elsőként, mögötte pedig egy lefátyolozott arcú nő érkezett. A lány elfojtott egy káromkodást, amint a fogadóban minden fej a páros felé fordult. A férfi igazán elmondhatta volna, hogy a nő egy Özvegy – akkor biztosan nem hívta volna ilyen zsúfolt helyre. A halál papnői nem kifejezetten szerettek az emberek között parádézni, és Shara meg is értette az okát. A legtöbb ember csak akkor találkozott Özvegygel, amikor egy családtagját végső nyugalomra helyezték. Sokan azt gondolták, ezek a nők egyenesen a halottak lelkéből táplálkoznak, ami persze nem volt egyéb szintiszta babonaságnál. Shara tudta, hogy az Özvegyek a hullák szívét és máját fogyasztják el, hogy megszilárdítsák a varázserejüket.

A férfi feszülten forgolódott, a kis tőr helyett most szertartásos kardot viselt, és gyilkos pillantással méregetett mindenkit, aki egy kicsit is hosszabban nézett az úrnőjére.

Na, ez remek lesz.

Shara felállt, és főhajtással üdvözölte a papnőt, majd úgy döntött, nem fog magyarázkodni.

– Köszönöm, hogy eljött – mondta inkább, és visszaereszkedett a székbe.

– Lássam a medált – jött a fekete fátyol alól a karcos női hang. Shara nem tudta megállapítani, mennyi idős lehet a nő. Benyúlt a kabátja zsebébe, előhúzta az érmét, és az ujjai között táncoltatta. Nem akarta újra elkövetni azt a hibát, hogy idő előtt kiengedi a kezéből. A férfi a tenyerét nyújtotta érte, de Shara összezárta a markát.

– Innen is jól látják. – Meglehetősen zavaró volt, hogy nem látta a nő arcát, de azért a fátyolnak arra a részére koncentrált, ahol a szemét sejtette. – Az ára negyven, és ez nem alku tárgya.

– Honnan szerezte? – kérdezte az Özvegy.

– A határ mellől. Egy katonától.

– És ő honnan szerezte?

– Egy zombi nyakából. – Shara gerince megfeszült, rossz érzés kezdett felkúszni a tarkóján. – Megveszi, vagy sem?

– Nem adok pénzt fertőzött áruért – jelentette ki a nő gőgösen.

Shara tudta, ez mit jelent, bár megállapítani nem lett volna képes. Az érme fertőzött volt, ha halál vagy fekete mágia tapadt rá, de tekintve, hogy ez egy halottidéző medál, amit a halál és a fekete mágia táplált, a lány nem igazán tudta hová tenni ezt a megjegyzést.

– Nézze, hölgyem – kezdte némiképp elveszíteni a türelmét –, Éjföldön semmit nem talál, ami ne lenne fertőzött. Ha nem köpött rá egy nekromanta, már szerencséje van.

– Nem szoktam hozzá efféle tiszteletlenséghez – közölte a nő hidegen.

– Akkor nem kellene csempészárut vásárolnia. – Sharát már a legkevésbé sem érdekelte, hogy akár csak az udvariasság látszatát is fenntartsa. – Az árban nincs benne a jó modor.

– Azt látom – közölte a papnő megvetően, a testőre pedig úgy ült mellette, mintha bármelyik pillanatban előránthatná a kardját, hogy mégiscsak kikényszerítse Sharából azt a jó modort.

A feszült csend hosszúra nyúlt, és még a köröttük zsongó beszélgetések moraja, az edények és a poharak csilingelése sem tudta feloldani. Shara egyik keze az ölébe hullott, és megkereste a csípőjére szíjazott kés markolatát.

– Rendben – felelte végül az Özvegy. Biccentett, mire a férfi a kabátja alá nyúlt, és kivett egy fekete bőrrerszényt. Leszámolta a negyven aranyat, de mindezt úgy tette, hogy a többi asztaltól ne láthassák, mit

csinál. Ennyi pénzt semmiképp sem volt ajánlatos közszemlére tenni, főleg errefelé.

Shara szíve végig a torkában dobogott, ahogy átcsúsztotta az idézőmedált az asztalon, és feltűnés nélkül a saját erszényébe söpörte a fizetséget.

Most pedig tűnj el! De mégsem mozdult. Nem hagyhatta el elsőként az asztalt. Az is az óvatosság része volt, hogy nem engedhette a nő vérébét a hátába kerülni, és nem hagyhatta, hogy kövessék. Érezte magán a lefátyolozott szempár pillantását. Végül egy kecses, fehér kéz nyúlt ki az asztal fölött, ujjai közé fogta a középen lyukas medált, és anélkül csúsztotta a köntöse egy rejtett zsebébe, hogy különösebben megnézte volna. Aztán felállt az asztaltól. A katonája azonnal követte a példáját, de közben összevont szemöldökkel vizslatta a lányt. Shara állta a pillantását, és ez láthatóan felbosszantotta a férfit.

– Örvendtem a találkozásnak. – A fátyol meglibbent, ahogy a nő felvetett fejjel elfordult.

Shara csak nézett rá, kényszerítene kellett magát, hogy nyugodtan biccentsen.

– Enyém a megtiszteltetés.

Legalább akkora feltűnést keltve távoztak, mint ahogy érkeztek, és a lány érezte, hogy egyre több tekintet szegeződik rá. Felkapta a lába mellől utazósákját, az arcába húzta a csuklyát, és kisietett az oldalsó ajtón az istálló irányába. Kinyitotta a lova karámjának ajtaját, és eloldotta a kötőféket.

– Sajnálom, szépségem – veregette meg a puha orrot. – De most sietnünk kell.

Fellendült a nyeregbe, maga mögé igazította a zsákot, aztán megbökte a sarkával a kanca oldalát.

Láng sosem lett teljesen szelíd. A menekülés éjszakáján le is vetette Sharát a hátáról, majd elinalt az erdőben. A kislány szakadt hálórúhában, lehorzsolt, sajtó térdét dajkálva vacogott egy szikla tövében, ami-

kor a ló visszajött. Nem hagyta, hogy visszaszálljon rá, de vele maradt, és amikor Shara már úgy érezte, a fáradságtól nem bír továbbmenni, megbökdöste az orrával, így noszogatva, hogy ne adja fel.

Mostanra Shara érintését megszokta, de az idegenek felé harapott, ha túlságosan megközelítették. A lány ezt egyáltalán nem bánta – Lángot sosem tudta elkötni egyetlen lótolvaj sem. Pedig jó párszor próbálkoztak már, látták rajta, hogy nem egyszerű igásló, az ilyeneket pedig jó pénzért lehetett továbbadni.

Még dél előtt maguk mögött hagyták a várost, kifelé már senki sem ellenőrizte őket. A városi őrseget csak az érdekelte, ki jut be, azzal már nem foglalkoztak, aki távozni igyekszik. Legalább nem a falakon belül csinált galibát.

Shara a fejére húzta köpenyének csuklyáját, és arca elé kötötte a sálját a hideg ellen. Ebben az évszakban, amikor a jeges szél akadálytalanul süvített a pusztaságon, jobb volt, ha az embernek csak annyi testrésze látszik ki a ruhák alól, amennyi feltétlenül muszáj.

A következő város nagyjából egynapnyi könnyű lovaglásra volt, dél felé. Nem gyakran járt Oremben, de jelenleg ez esett a legközelebb, és ha kicsit meghajtotta Lángot, még a sötétség leszállta előtt a falak mögé érhetett.

Sivatagban nem volt tanácsos városfalon kívül tölteni az éjszakát, bár Shara az évek alatt jó néhány alkalommal kényszerült már ilyesmire. Ilyenkor általában megpróbált csatlakozni egy kereskedőkaravánhoz, és elvállalta az egyik őrseget. Mivel az ételükből és a menedékükből nem kért, a kereskedők számára ez jó üzlet volt, Sharának pedig nem kellett átvirrasztania az egész éjszakát.

A nap már lemenőben járt, Rhea sziluettje kirajzolódott a horizonton. A téli hónapokban a napnak egyébként sem volt túl sok ereje, és a hold hideg ragyogásában csak még kietlenebbnek és veszedelmesebbnek tűnt a táj. Shara laza kocogásra fogta Lángot, ahogy a láthatáron felbukkantak a város falai. Lélegzetük már sűrű páráként csapódott

a levegőbe – hamarosan annyira lezuhan majd a hőmérséklet, hogy jégkristályok képződnek a szempilláin.

Rossz érzés kezdett eluralkodni rajta, feszültté vált, a nyakán vi-
gyázzban álltak a pihék. Mint amikor valaki figyel az embert, a tekin-
tetével szinte lyukat égetve a hátába. Nem kezdett eszetlenül forogni
a nyeregben, és a lovát sem sürgette meg újra, de jobb kezével benyúlt a
kabát alá, és megérintette a fegyvere agyát.

A dombok között gyakran rejtőztek fosztogatók, de ők általában nem
merészkedtek elő addig, amíg teljesen le nem szállt az éj. Addig pedig
hátravolt még néhány óra.

Megkönnyebbült, mikor elérte a kaput, az örök csak röviden faggat-
ták a jövetele céljáról, de aztán hamar átengedték. Még arra sem kér-
deztek rá, van-e nála fegyver, és a papírjaiba is csak felszínesen néztek
bele. Annak idején kisebb vagyonnal vesztegetett meg egy hivatalnokot,
hogy hamis születési bizonyítványt állítson ki neki, de megérte. Eddig
még senki sem vette észre a különbséget.

Sok évvel ezelőtt járt ebben a városban utoljára, de úgy tűnt, azóta
sem változott semmit. Legalábbis a főtéren álló szökőkút pereme már
legutóbbi ittjártakor is csorba volt. Leszállt Láng nyergéből, és megfogta
a kantárát. Elhajtott néhány utcagyereket, és keresett egy fogadót. Nem a
legpuccosabbat, de nem is a lelepusztultabbat. Megetette Lángot, mert
az istállófiú úgysem boldogult volna vele, aztán kért egy szobát, és fel-
cipelte a zsákját. Csak akkor vette le a csuklyát, amikor végre bezárta
maga mögött az ajtót.

A haja az egyik oldalon hosszú volt, és füstös színű, itt-ott ezüstös,
fehéres árnyalatok keveredtek bele. A másik felén szinte kopaszra nyír-
ta. A tűz először a hajába kapott bele, csak aztán a ruhájába. Megéget-
te a fejbőrét, és a haja csak ritkás foltokban nőtt ki újra. Ezért inkább
magának borotválta, bár így szükség esetén nem bújhatott mögé, hogy
elrejtse az arcát. Ezért hordott csuklyát, és ezért szállt meg a jelen-
téktelenebb fogadóban, hogy ne vonja magára a figyelmet. Így, hogy

a papnó kifizette, megengedhette volna magának a legjobb szállást is, de tudta, hogy a hetvenkedőket hamar kiszúrják. Ezt nem volt könnyű megszoknia, de az első néhány alkalom után megtanulta eltitkolni, hogy kicsoda. Álmában a sikolyok még mindig a fülében csengtek, de ébren igyekezett nem gondolni rájuk.

Elővette zsákjából az üveggömböt, melyet sűrű, fekete-kék füst töltött meg, és az egyetlen komódra rakta, ami a szobában állt. Ezt kivételesen nem megbízásra szerezte. Egy lápi boszorkánytól vette két évvel ezelőtt. A banya elég félelmetes volt, de Sivatabból várt néhány ezeréves csontot, amit valami itteni mágus küldött neki. Shara ennél többet nem is akart tudni. Nem érdekelte, mit csencselnek, amíg ő megkapta a pénzét.

A banya kunyhójában azonban kiszúrta a polcon az üveggömböt, benne a furcsán kavargó füsttel, és kézbe vette, hogy alaposabban megnézze. Kis híján elejtette, mikor a füstből sikoltó szellemarc bontakozott ki, majd visszasüllyedt, hogy egy újabbnak adja át a helyét.

– Lidércek – recsegte az öregasszony, miközben a lány fizetségét az asztalra számolta. Súlyosan koppantak az aranyérmék. – Azok szellemei, akiknek az életét a mocsár magának követelte.

– Hogy gyűjtötte be őket? – kérdezte a lány, és óvatosan visszahe-lyezte a gömböt a polcra.

– Jókora kell lenni a jó helyen. – Ez nyilván nem volt rendes válasz, de Shara arra jutott, talán jobb is, ha nem tudja a részleteket.

– Minek kellene magának?

– Hogy minek? – Az öregasszony felnézett, és eltette az erszényét. – Nos, először is, amíg a gömbben vannak, nem a Lápon kódorognak, ami nekem csak jó, mert sok bosszúságot tudnak ám okozni. – Ezt Shara saját tapasztalatból tudta. Ki nem állhatta a lidérceket. Bár testük nem volt, azért elég kellemetlen tudott lenni, mikor csak úgy sikoltva átsuhantak az emberen. Vagy amikor holttesteket keltegettek, és az oszló tetemeiket megszállva végigkergették a gyanútlan utazót a mocsáron.

– Másodszor – ropogtatta meg a nyakát a banya –, elég jó házőrzők. Varázslat köti őket a gömbhöz, de ki is eresztetem őket, hogy elker-
gessék a nem kívánt látogatókat. Aztán, ha elvégezték a dolgukat, visz-
szaparancsolom őket a helyükre.

– És csak úgy visszamennek? – vonta fel Shara kétkedve a szem-
öldökét.

– Kénytelenek. Olyan nekik az a gömb, mint dzsinnek a palack.

Shara még sosem látott dzsinnt, de remélte, hogy nem is fog. Azok
után igazán aljas személtládák hírében álltak. A gömb viszont felkeltette
az érdeklődését. Általában egyedül utazott. Jól jött volna neki olykor
néhány őrző-védő szellem, akik kellő nyomatékot adnak a szavainak.

– Hogy működik? – bökött a gömb felé, az asszony szeme pedig
felcsillant ráncos arcában.

– Akarod látni?

– Ha nem ellenem használja, akkor igen – felelte némi tartózko-
dással Shara.

A banya elnevette magát. Recsegő hangjától a lány hátán felállt a szőr.

– Ne aggódj, lányom, nem bántalak. – Ellépett Shara mellett, le-
vette a gömböt a polcra, majd apró tűvel megkarcolta az ujjbegyét, és
a sima felületre szorította. – Kifelé, hitvány banda – recsents rá a benti
kavargásra. – Gyerünk, egy-kettő!

Úgy robbantak elő, mintha csak erre vártak volna, áttetsző, halvány
lények a halál különböző borzalmaiba dermedve. Magas, kétségbe-
esett hangon sikoltoztak. Kisebb tornádóként keringtek a szobában,
az energiájuk felborzolta Shara haját, és a lány ösztönösen a kabátja
alatt megbújó pisztoly után nyúlt, bár tudta, hogy a halott lények ellen
tehetetlen lenne.

– Én is képes lennék rá? – kérdezte emelt hangon, mert a szellemek
még mindig fülrepezstően jajveszékelték.

– Hogy mi? – kiabálta vissza a banya. – Csendet, hisztis népség!
– A zajt mintha csak elvágták volna. Még mindig ide-oda cikáztak,

de már csendben tették, bár néhányuk arcán látszott, hogyha tehetné, megfizetne a vénasszonynak.

– Azt kérdeztem, én is képes lennék-e rá? – ismételte meg Shara.

– Mire? Irányítani a gömböt? – A lány bólintott. – Igen, ha átruházom rád a jogát.

– És ez mennyit érne meg magának?

A boszorkány számítóan elmosolyodott, és Shara tudta, hogy erre még a gatyája is rá fog menni.

Abban a két évben, ami alatt nála volt, mindössze néhányszor kellett használni a gömböt. Egyik alkalommal Sivatagban érte a sötét, és fosztogatók ütöttek rajta. A lidércek meglehetősen félelmetesnek bizonyultak. Ráadásul csontokat téptek ki a talajból, hogy a támadókra uszítsák őket. Szedett-vedett csürhe volt, sosem láttak még ilyesmit, és azt hitték, Shara valamiféle mágikus hatalom révén képes erre. Hamar megfutottak, Shara pedig visszahívta a szellemeket, és inkább lóra kapott, hogy mielőbb fallal körülvett településhez érjen. Mindenesetre ekkor vált teljesen biztossá, hogy jó üzletet kötött annak idején. A gömb épp úgy működött, ahogyan kellett.

Kinézett az ablakon a sötétbe borult utcára. Rhea ezen az estén fehérén, hidegen fénylett, mintha egy darabka jég függött volna az égen. Sivatagban nem esett a hó, de a téli hónapok mindig kegyetlenül fagyosak voltak, és minél fényesebben világított Rhea, annál hidegebbre lehetett számítani.

Amikor aztán a tavasz közeledtével Elara vette át a helyét, az emberek fellélegeztek. Sokan nem is égitestnek gondolták, hanem egyenesen a tavasz istennőjének, és imádkoztak hozzá, meg áldozatokat mutattak be a tiszteletére. Minél tovább függött az égen Elara, az emberek annál inkább megnyugodtak, hogy bőséges, egészséges termésre számíthatnak, mielőtt Charon nyáron a nappal együtt mindent felperzsel. A nyári hónapokban sohasem volt teljesen sötét, Charon vörös fénye szinte nappallá változtatta az éjszakákat. De addig még hátravolt kilenc hónap.

A hiedelem szerint a holdak istenek szemei voltak, amiken keresztül letekintettek a világra. Sok városban szentélyt vagy templomot is emeltek nekik, és áldozatot mutattak be a jó termésért, a békéért vagy a szerencséért.

Shara nem hitt az istenekben. Ha a holdak valóban istenek szemei voltak, hát mind vakon pislogtak azon az éjjelen, mikor lemészárolták a családját, és megtizedeltek négyet azon házak tagjai házak tagjai közül, akik közel kerültek a császárhoz. Ilyen hitre neki nem volt szüksége.

Ellenőrizte, jól be van-e zárva az ablak, elhúzta a molyrágta függönyt, kulcsra zárta az ajtót, és lement, hogy megvacsorázzon.

Holnap tovább kell indulnia. A következő város Nerton, ahol kinézett számára egy újabb megbízatás. Még két hete üzent neki egy városi őr, hogy lenne némi áru, amit jó pénz fejében át kéne juttatni a Senki-földjén, aztán pedig a határon Lápig. A legjobb kuncsaftjai szinte mind őrök voltak, akik megtehették, hogy elfordítsák a fejüket. A csempészett holmit aztán jó pénzért továbbadták. Ez ugyanúgy működött Lápon is, mint Sivataban.

Shara szinte már el is felejtette a rossz érzést, ami a városfalakon kívül fogta el, és viszonylagos nyugalomban megvacsorázott, ám amikor felért a szobájához, észrevette, hogy valaki felfeszítette a zárat. Meghúlt benne a vér, elővette a fegyverét, és belökte az ajtót, de csak a függönyt lebbentette meg a szél, ahogy a jeges huzat keresztülvágott a szobán. Pillantása azonnal a komód tetejére esett, bár semmi más nem volt bent, amit érdemes lett volna ellopni. A gömb a lidércekkal együtt eltűnt.

2.

Figyelte, amikor elhagyta Dorholtot, végig, miközben átvágott a sivatagon Oremig. A sivatagban nem egyszerű rejtőzködni, a terep nem igazán kedvez az észrevétlen követésnek, és egy ponton látta is, ahogy a lány válla megmerevedik, és óvatosan körbepillant, a keze pedig eltűnt a kabátja alatt. Nyilván a fegyverét kereste. De tudta, hogyan maradjon észrevétlen, a lány pedig végül nem tulajdonított nagyobb jelentőséget a megérzésnek.

Nyugodtan lovagolt be a városba, a kapunál csak rövid időre állították meg, amíg belepillantottak a papírjaiba, aztán máris továbbengedték. Biztosan sokat fizetett értük.

Várt egy kicsit, amíg biztos lett benne, hogy a lányt már elnyelték az utcák, csak ezután léptetett oda, hogy felmutassa a saját okmányait, amiket ő is egy kisebb vagyonért vásárolt. Ennek ellenére őt jobban megnézték az örök. Ha fiatal, szemrevaló nő lett volna, azonnal átengedik.

Hamar rájött, hol szállhatott meg a lány. A közelben két fogadó volt, az egyik túl puccos, legfeljebb urak szálltak meg benne, a másik szerényebb, de viszonylag kulturáltnak látszott. Idemegy az, aki névtelen akar maradni. Az istállóba vezette a lovát, és észre is vette a lány kancáját, ahogy egy állásban kikötve zabot nyammogott.

Remek. Már csak várnia kellett.

Kilépett az istállóból és felnézett az égre. Rhea már előbukkant, szinte fehér fénnel ragyogott, de egy nagyobb vihar előszele már felhőket

terelgetett az útjába. Tudta, hogy a városban van egy szentély, amiben Rheának áldoznak. Azelőtt az éjszaka előtt sem tartotta magát különösebben vallásosnak, a történetek után pedig még annyira sem, de abban próbált hinni, hogy mindennek megvan az oka.

Bement a fogadóba, és néhány érmével lefizette a tulajdonost, hogy árulja el neki, melyik szobában szállt meg a lány. Aztán leült az egyik asztalhoz, kért egy korsó sört, és várt.

Nem kellett túl sokáig. A lány szűk fél óra múlva lejött, ételt rendelt, majd leült egy sarokba, hogy megvacsorázzon. Nem figyelt fel rá, egyébként is igyekezett beleolvadni a fogadó közönségébe, és leszegte a fejét. Ennek ellenére elég sok tekintet megakadt rajta. A féloldalas haján, utazóruháján, és a fegyver agyán, ami olykor kivillant a köpenye alól.

Kihasználva a kínálkozó lehetőséget, felszaladt a lépcsőn, kabátja zsebéből elővette a kristályt. A megfelelő ajtó előtt a kő erőteljes pulzálásba kezdett. Valami vajákos öregasszonytól szerezte az eszközt, ami állítólag érzékeli a mágikus eredetű tárgyakat.

Pillanatok alatt feltörte a gyenge zárat, és amikor belépve megpillantotta a komódon pihenő gömböt, nyugtázta, hogy a kristály megérte az árát. Belenézett a kavargó füstbe, és egy bosszús szellemarc nézett vissza rá. Tökéletes.

Felkapta a gömböt, a kristállyal együtt a zsebébe csúsztotta, és kimászott az ablakon. Puhán ért földet a macskaköves utcán, az épület hátsó része pedig elég kihalt volt ahhoz, hogy senkinek se szúrjon szemet. Hallotta, hogy odafent nagy csattanással csapódik egy ajtó, aztán a feje fölött kivágódnak az ablak spalettái.

– Azonnal állj meg! – A lány hangja mélyebb és füstösebb volt, mint emlékezett rá, és a parancsot egy pisztoly kakasának kattánása tette nyomatékosabbá. Inkább futásnak eredt. Az első golyó a feje felett zúgott el, a második a keze mellett a falba csapódott. Aztán befordult a sarkon, és így már nem jelentett célpontot.

Rohant, ahogy csak tudott, találmra fordult az utcák végén, sikátorokat hagyott maga mögött, és nem nézett hátra, hiszen azzal, ha elesik, értékes másodperceket veszít.

Az egyik ház oldalában létra futott. Felkapaszkodott rá, és addig mászott, amíg el nem érte a több emelet magas épület lapos tetejét. Csak akkor fordult meg, hogy lepillantson, de a lányt nem látta, nyilván sikerült leráznia. Zihálva támaszkodott az egyik kémény forró oldalának.

Komolyabb kihívásra számított. A legutóbbi alkalommal is feladta neki a leckét, azóta pedig évek teltek el. Meglehetősen ismert lett bizonyos körökben, ott pedig azt rebesgették, hogy nem éri meg ujjat húzni vele. Ehhez képest most meglehetősen óvatlannak tűnt.

Elővette a gömböt, és alaposan megnézte magának. Orman Belcher sokat fizetett volna érte – mikor megállapodtak az összegben, ő szemérmetlenül magas árat mondott, nem is titkoltan abban a reményben, hogy a nemes majd felháborodottan visszautasítja. De ez nem történt meg. Nem került sok energiájába kideríteni, hogy az a gömb, amiről Belcher hallott, a lány tulajdonában van. Ekkor majdnem visszakozott, nem volt benne biztos, mennyire jó ötlet ez, de évek óta reménykedett benne, hogy egyszer véletlenül talán összefut majd vele. Talán segíthetne egy kicsit a véletlennek. Végül is, miért ne?

Shara jó nyomkövető volt, de ha az az alak nem ejti ki a zsebéből a kristályát, valószínűleg nem találja meg. A sivatagban és a mocsárban könnyebb volt követni valakit, mint egy városban, ahol rengeteg az ember.

De a kis csecsebecse világított és pulzált a kezében, ahogy egyre közeledett a gömbhöz, így pedig igazán nem volt nehéz. Megállt a létra alatt, és felnézett a magasba. Ostoba – gondolta megvetően. Innen nincs hová menekülnie.

Halkan mászott, mint egy macska, és amint felért, óvatosan fellesett a tetőre.

A férfi az ujjai között forgatta a gömböt, a szellemarcokat figyelte közben, és motyogott valamit. Shara ebből a távolságból nem tudta ki-venni a szavakat. Rhea fényénél azonban jól látta, hogy a tolvaj előhúz egy apró tört a kabátja alól, és megböki vele az ujját. Mielőtt azonban a gömbhöz érinthette volna, a lány fellépett a tetőre, és egyazon mozdulatból ráfogta a pisztolyt.

– Nem tenném a helyedben.

A férfi olyan hevesen rándult össze, hogy kis híján elejtette a gömböt. Nem tört volna össze. Egyszer már Shara is kiejtette a kezéből, de az üveg törhetetlennek bizonyult. Az alak felnézett rá, arcát árnyékok takarták, de a lány érezte a döbbenetét. Ahhoz képest hamar összeszedte magát.

– Miért nem?

– Mert csak akkor nyílik, ha átruházom rád a jogot – felelte Shara, és előrébb lépett. Fegyvert tartó keze meg sem rezzent. – Ez pedig nem fog megtörténni.

– Mi lesz akkor – kérdezte a tolvaj –, ha anélkül próbálom kinyitni, hogy jogom lenne hozzá?

– Ó, elég változatos a repertoárja. Talán semmi. Talán a képedbe robban az egész, és a lidércek elszelelnek. De az is lehet, hogy fenyegetésnek érzékelnek, és rád támadnak. – Vállat vont. – Ez utóbbi elég valószínű. Nem hinném, hogy megéri próbálkozni.

A férfi megpróbált belátni a csuklya mögé, de a fény a lány háta mögül érkezett, így elrejtette az arcát. Aztán a tekintete a fegyverre siklott. Tökéletes célpontot kínált, így nem volt kétséges, hogy ezúttal eltalálja, ha újra rálő.

– Mit tervezel azzal? – biccentett a pisztoly felé.

– Talán önbíráskodást – felelte a lány, és a hangja túlságosan is nyugodtan csengett. – Ugye tudod, hogy a tolvajok a legkritikább esetben jutnak el a bíróságig?

– Nem hinném, hogy lelónél emiatt. – Legalábbis remélte. Nem hitte volna, hogy a lány ennyire megváltozott.

– Talán csak megsebesítelek. Az is elég kellemetlen tud lenni – biztosította Shara. Lőtt már emberre, mert szükséges volt, de nem szerette az érzést.

– Tudod – próbálkozott ismét a férfi –, sok pénzt kaphatnál ezért. – Megforgatta a gömböt az ujjai közt. – Történetesen épp van is rá egy vevőm, megosztozhatunk a nyereségen.

Shara megvetően horkantott egyet.

– Az az enyém, te csak elloptad. Ha el akarnám adni, hidd el, egyedül is találnék rá vevőt. És nem osztoznék. Most pedig add vissza!

– Hát jó.

Eldobta a gömböt, talán azt gondolta, a lány fél kézzel nem tudja elkapni, és elejti a pisztolyt. Nem így történt. Shara kinyúlt, mint egy kobra, a fegyver meg sem rezzent a kezében. Elkapta, majd a köpenye belső zsebébe rejtette a gömböt.

– Megérte ez a nevetséges fogócska? – sóhajtott a lány, mert egyszerűen rátört a fáradtság. Már rég kevéssé kényelmes ágyában alhatott volna, hogy holnap korán útra kelhessen. Ehelyett itt kergetőzik ezzel az alakkal, akinél pocskább tolvajt még nem hordott a hátán a föld.

– Hogy találtál meg? – kérdezte válasz helyett a férfi. – Tudom, hogy elvesztetted a nyomomat.

Shara úgy látta, már teljesen felesleges pisztolyt fognia rá. A tőrén kívül nem látott nála másik fegyvert, azzal pedig ekkora távolságból nem tudott volna igazán komoly sebet okozni. Visszacúsztatta a fegyvert a tokjába, elővette az apró kristályt, és felmutatta.

– Legközelebb ne szórd el a kis lokátoraidat. – Visszadugta a zsebébe.

– Nem akarod visszaadni? – érdeklődött a férfi, a hangján lehetett érezni a derűtséget.

– Ha nem vigyázol rá, megtartom.

– Ez igaz a gömbre is?

– Azt kiloptad a szobámból – közölte Shara. – Én a kristályt az utcán találtam.

– Érdekes elveid vannak.

– Nekem legalább vannak.

A férfi önérzetesen felszegte a fejét.

– Nekem talán nincsenek?

– Érdekes elvekre vall meglopni azt, aki egyszer megmentette az életedet, nem gondolod?

A férfi elmosolyodott, és előrébb lépett, így a fény megmutatta az arcát. A lány megállapította, hogy valaki eltörte az orrát, mióta utoljára találkoztak, és nem teljesen szabályosan forrt össze. A tartásán látszott, hogy egykor katona volt.

– Mikor jöttél rá?

– Amikor megtaláltam az utcán a kis kövecskédet. – Shara hátralékte a csuklyát, a holdfény végigsiklott a haján, és megcsillant a szemében.

– Legutóbb sem figyeltél oda kellőképp a részletekre.

– Nem gondoltam, hogy emlékszel. – Valójában sejtette, hogy talán mégis. Legalábbis reménykedett benne. Ő nem felejtette el a legutóbbi találkozásukat, pedig évekkal ezelőtt történt.

A lány keresztbe fonta a karját a melle előtt.

– Ha nem húzlak vissza, ott halsz meg a Senkiföldjén. Jól emlékszem.

– Megköszöntem már?

– Nem rémlik.

– Ez esetben: köszönöm a nagylelkűségedet – hajolt meg a tolvaj, némileg gúnyosan, mire Shara álla bosszúsan megfeszült.

– Meglehetősen érdekes módon mutatod ki a háládat.

– Tulajdonképpen a sorsomra hagytál. – A férfi megindult felé, és közben alaposan szemügyre vette. A dac a szemében ugyanaz volt, mégis más. Most már önbizalom is társult mellé, egy olyan nő magabiztossága, aki tökéletesen tisztában van a képességeivel. Tény, hogy felnőtt, mióta utoljára látta, és az évek határozottan az előnyére váltak.

– Szerintem kiegyenlítettet a számlát, nem igaz? – Megállt előtte, és lepillantott rá. Még mindig ugyanolyan törekenynek látszott, mint régen, bár már akkor is kimutatta a foga fehérjét. – Nem hinném, hogy bármivel is adósod lennék... Sharalyn – tette még hozzá, szándékosan elnyújtva a nevét.

A lány tekintete elsötétedett, a kezét leengedte, kihúzta magát és felszegezte az állát. Egy pillanat alatt változott meg a tartása, és a férfi eltöprengett rajta, vajon tudatában van-e, hogy ilyenkor épp úgy fest, mint az anyja.

– Akármit csinálsz, az a számla sosem lesz kiegyenlítve.

– Akkor sem tehettem volna semmit, ha ott maradok. – Tíz éve mondogatta ezt magának, és remélte, hogy egyszer talán el is hiszi.

– De nem maradtál. És mindenki odaveszett, kivéve téged – közölte Shara, és látszott az arcán a megvetés.

– Ezt a beszélgetést egyszer már lefolytattuk, nem?

– Akkor sem győztél meg.

– Nem is akartalak.

A lány szeme gonoszul megvillant.

– Mennyi időbe telt kiszabadulnod a kötelekből?

– Nem jelentett kihívást – hazudta a férfi. Kínosan soká tartott, órák teltek el, a tűz is majdnem leégett, a csuklóját pedig véresre horzsolta. Mire végzett, a lány már bizonyára rég Sivatag határán belül járt.

– Hazudsz – vetette a szemére Shara könnyedén. – Mi volt most ez az ostoba kísérlet? – kérdezte, és kezét a köpenye zsebében lévő gömbre simította. – Tudtad, hogy tőlem fogsz lopni?

– Igen – felelte szemrebbenés nélkül.

– Mióta követsz?

– Dorholt óta.

A lány szemében felismerés villant.

– Te figyeltél a sivatagban.

– Én. A fogadóban is.

Shara magában káromkodott.

– Észre kellett volna vennem téged – feddte magát. Annyi mindenen járt az esze, hogy figyelmetlenné vált. Ez még egyszer nem fordulhat elő.

– Bizony, kellett volna – bólogatott a férfi. – Legutóbb éberebb voltál.

– Nem tudok róla, hogy mostanában bárki is meg akarna öletni – vágott vissza a lány. Nem említette, hogy állandóan mozgásban van. Hogy az útjai a Sírkert és a Senkiföldje között épp kapóra jönnek, hogy ne kelljen sokáig egy helyben maradnia. Hogy azonnal továbbáll, ha valaki csak kicsit is hosszabban néz rá, mert nem akar feltűnést kelteni. A férfinak semmi köze nem volt hozzá. Tíz év alatt, mióta menekült, most találkozott vele másodszorra. Első alkalommal meg akarta ölni, most pedig megpróbálta meglopni. Tény, hogy voltak ennél kétesebb tisztességű ismerősei is, de azok csak a legkritkább esetben próbáltak ellene tenni.

A férfi figyelte a lány szemét, és tudta, hogy olyan gondolatok suhannak el mögötte, amik rá nézvést nem túl hízelgőek. Így is jó.

Öt év telt el. Öt éve találkoztak először és utoljára azóta, hogy a Tanner-birtok porig égett. Bár nem volt szerepe a lány családjának lemezárulásában, és akkor sem tudta volna megakadályozni a történeteket, ha ott van, rosszabb napjain még mindig gyötörte a bűntudat. Emlékezett a kíváncsi, szőke kislányra, aki mindig a lovak körül rohangált, és az öröket bosszantotta a kérdéseivel. Ő még fiatal volt akkor, alig tizenkilenc évesen került a családhoz szolgálatra. Lukas Tanner, aki maga is háborús veterán volt, rendkívül közvetlenül viselkedett a zászlóaljába tartozó katonákkal. A császár megbecsülte a Tanner családot, és Carden sokáig úgy gondolta, remek lehetőséget kapott, esélyt a karrierre. Három éven belül kapitány lett, és úgy gondolta, az élete nem is lehetne jobb. Aztán rövid idő alatt minden megváltozott, és a szökése utáni éjszakán kiirtották a Tannereket. A férfi az elején még gyakran gondolt vissza a szőke kislányra, és arra, hogy nem ilyen véget érdemelt volna.

Öt évvel ezelőtt tulajdonképpen megkönnyebbült, hogy életben látja, bár addigra már alig ismerte fel benne a cserfes nemeskisasszonyt.

– Egyébként honnan szerezted azt a gömböt? – kérdezte, nem mintha annyira érdekelte volna, de szerette volna még szóval tartani a lányt.

– Lápról – felelte az szűkszávúan, a szeme gyanakodva villant végig a tető síkján. *Mindig menekül*, állapította meg a férfi. Ennyi év után is tart attól, hogy valaki felismeri és megpróbálja megölni.

– Hallottál híreket a fővárosból mostanában?

Shara úgy nézett rá, ahogy a bolondokra szokás.

– Tíz éve a közelébe se mentem a fővárosnak – jelentette ki. – Semmi sem érdekel, ami ott zajlik.

– Elég szűk látókörű hozzáállás.

A lány válla megfeszült.

– Miért foglalkoznék veled? Amíg az én ügyeim nem érinti, tesztek rá, hogyan gyilkolják egymást. Márpedig a császárt és a talpnyalóit a legkevésbé sem érdeklik a csempészek.

– De te nem csak csempész vagy, nemde, Tanner úrnő? – vetette ellen a férfi, mire Shara arca megnyúlt, összeszorított fogai közt szűrte a szavakat.

– Ha ezt még egyszer hangosan kimondod, vagy ismét a teljes nevemen szólítasz, esküszöm, lelőlek. Azt hiszem, kettőnk közül nem én vagyok az egyetlen, aki szeretne névtelen maradni, Wade kapitány! – Ez talált. A férfi visszavonulót fűjt. – Viszont – húzta a fejébe újra a csuklyát Shara –, bármennyire is érdekfeszítő ez a kis csevej, nekem mennem kell.

– Meddig maradsz a városban? – kérdezte a férfi, mire a lány felpillantott rá a kázmza rejtekéből.

– Az nem tartozik rád.

– Tulajdonképpen elég komoly kellemetlenséget okozol azzal, hogy elviszed azt a gömböt.

Nem mintha annyira érdekelte volna. A gömb volt a leglényegtelegebb tényező az egészben.

– Hogy visszaveszem a tulajdonom? Borzasztóan sajnálom! – vágott vissza éles nyelvvel Shara. – Kinek akartad eladni?

– Valakinek a fővárosból, akinek a dolgaival nem akarsz foglalkozni – felelte a férfi önérzetesen.

– Akkor végképp felejtsd el. – Megvillant a szürke szempár. – Nem üzletelek senkivel, akinek a családom vére tapad a kezéhez. – Nem mintha akár csak felmerült volna, hogy lemond a gömbről. Egyelőre még nem hallott olyan árat, amit bárki is meg tudott volna fizetni.

– A helyedben vigyáznék – jegyezte meg a férfi, pedig Shara már elfordult, hogy lemásszon a tetőről. Most visszapillantott a válla fölött.

– Mégis mire?

– Úgy hallottam, a császár ismét vérszemet kapott, és a régi vért üldözi.

– A császár paranoiás – legyintett a lány. Nem volt hajlandó légből kapott feltételezések és elstutogott szóbeszéddek miatt rettegésben élni az életét. Seholy sem maradt túl sokáig, és igyekezett névtelen maradni. Ez idáig is remekül bevált. Évek óta nem találtak rá. Tesz róla, hogy ezután is így legyen. – Csak azért terjesztik ismét, hogy megfélemlítsék a lázongókat. De én nem lázadok – tárta szét a karját. – Túl sok erőfeszítésembe került életben maradni.

Könnyed szavai ellenére közel sem érezte magát annyira magabiztosnak. Most egy ideig megint meghúzódik valahol. Talán visszamegy Fraser rimehosti birtokára. Óvatosabb lesz, és többször néz majd a háta mögé. Az első éveket is túlélte, mikor még tényleg komolyabb erővel kutatták a régi uralkodócsalád életben maradt tagjait. Most is menni fog.

A férfi nem tűnt egészen meggyőzöttnek, nem mintha Shara mindenáron meg akarta volna győzni.

– Azért csak nézz a hátad mögé.

A lány felvonta a szemöldökét.

– Ez fenyegetés?

– Nem, csupán jó tanács. Veled ellentétben én nem csukom be a fülem, ha hírek érkeznek a fővárosból. – Shara erre csak megeresztett egy ingerült sóhajt. A férfi fellengzős modora kezdte bosszantani. – A császár embervadászokat küldött szét, gondoltam, jobb, ha tudsz róla.

Shara nem mutatta, de az „embervadász” szó hallatán görcsbe rándult a gyomra. Nem egyszerű bérgyilkosok voltak, hanem mágus bérgyilkosok. Sokkal több és hatékonyabb eszköz volt a birtokukban, mint az egyszerű embereknek. Egyszer összeakadt egy ilyenekkel egy kocsmában. Szerencsére nem őt kereste, viszont alaposan megnézte magának a lányt. Shara megitta a sörét, megette a vacsoráját, és amilyen feltűnésmentesen csak tudott, távozott a kocsmából és a városból is. Nem akarta kísértetni a szerencséjét.

– A főváros messze van. – Csak ennyit mondott, aztán megfordult, hogy leereszkedjen a létrán. – Nem olyan könnyű engem elkapni.

A férfi szája fanyar mosolyra húzódott.

– Emlékszem.

– Viszlát, Carden – búcsúzott a lány, és feje a tető pereme alá bukott.

A férfi nézte, ahogy eltűnik. Akaratlanul is csodálta a lány magabiztosságát, bár nem gondolta, hogy ez majd megóvhatja az embervadászoktól. Ügyes volt és talpraesett, de még mindig átkozottul fiatal, és annak ellenére, amiken keresztül ment, továbbra sem tűnt elég kegyetlennek erre a világra.

Megrázta a fejét – ez nem éppen úgy sült el, ahogyan számított rá. De tulajdonképpen mit várt? Megpróbálta tőle ellopni azt a gömböt, nem gondolhatta, hogy kifejezetten repesni fog a viszontlátás örömetől. De legalább annyi biztos volt, hogy életben van, és tud magára vigyázni.

Neki most inkább azzal kellett volna foglalkoznia, hogy milyen ürüggyel jusson be a fővárosba, ha nem tud semmit felmutatni Bel-

chernek. Majd útközben kitalál valamit, és ha Torriner-ban lesz, talán hallhat valamit az embervadászokról, ami hasznos lehet. Ha így lesz, megpróbálja újra megkeresni Sharát. Nem mintha tartozott volna neki, de valamiért nem akart a császári család utolsó életben maradt tagjának haláláról értesülni. A régi hűség még mindig a Tannerek és a Mercandók felé hajtotta. Ostobaság volt, de mikor annak idején elhagyta a posztját, nem gondolt bele, micsoda következményei lehetnek az engedetlenségének. Az a kis vörös csapos lány megbolondította, aztán persze jól faképnél hagyta, és a következő héten már azt beszélték, eljegyezte magát a böllér fiával.

Két napra rá a Tanner-birtok lángokban állt, és a császárközei családok mindegyikét kiirtották egy jól megszervezett rajtaütés alkalmával. A férfi emlékezett a pusztításra. Amint eléggé kijózanodott a szerelmi csalódása után (a lány nevét ma már fel se tudta idézni), és hírért vette a történeteknek, abban a reményben lovagolt vissza a Tanner birtokra, hogy a pletykák talán túlzóak voltak. Azóta már látott néhány borzalmas mézárszéket, de annak előtte még soha.

Aleena Tanner a gyerekszoba padlóján feküdt, fehér hálóingét vér mocskolta, és még holtában is a melléhez szorított egy hasonlóan vérmocskos kis batyut.

A férfi emlékezett rá, hogy asszony néhány hete szült. Fiút. Sharalyn kisöccsét. Elhúzta a pólyát, meg kellett bizonyosodnia róla, hogy valóban meghalt-e a gyermek. Akkor látta először és utoljára a csecsemőt. Lukas Tannerre a dolgozószobájában talált rá, kivont kardja véres volt, de ez mit sem számított. A mellkasát, mintha felrobbantották volna, jobb keze gyűrűs ujját levágták, és elvitték a családi pecsétgyűrűt. Bizonyítéknak.

Carden körbejárta a birtokot, és huszonhárom után abbahagyta a holttestek számlálását. Igyekezett nem gondolni arra, hogy ha marad, és a kötelességét teljesíti, jó eséllyel ő is közöttük feküdne. A szóke kis lányt, aki mindig az istállók körül ténfergett, sehol sem találta.

Akkor arra gondolt, elkapták menekülés közben, és távolabb, az erdő szélén ölték meg. Nem akarta utána nézni. Vissza akart menni az apjához, hogy segítséget kérjen, de az úton összefutott az új császár új katonáival. Kegyetlenül lemészárolta mindet, aztán pedig tömlőben végezte, és ha nincs az anyja, meg a családja vagyona, minden bizonynyal felkötik.

Zsoldosnak állt, és azóta sem tért vissza a fővárosba. Most azonban végre lehetősége adódott rá, hogy kicsit körbenézzen – nem akarta elszalasztani ezt az esélyt.